

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Decembrie (Undrea)
nr. 12 (60) / 2021

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

A white surgical mask with a blue and red cross on each side. The text "EU NOI ESTE DUMNEZEU" is embroidered in colorful threads across the top. "EU" is in red, "NOI" is in yellow, "ESTE" is in green, and "DUMNEZEU" is in blue.

EU NOI ESTE DUMNEZEU

Cu mască și cu Dumnezeu

Citiți în pagina 1

Căldura candelii aprinse,
medicament împotriva
înghețării sufletului

Citiți în pagina 5

Sfântul Ierarh
Dositheos

Citiți în pagina 15

Sărbătorile de altădată!

Citiți în pagina 7

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Cu mască și cu Dumnezeu

Cu voia Domnului, am intrat pe ultima sută de metri a acestui an. Ca de obicei, la sfârșit de an se fac statistici, raportări, balanțe și multe altele asemănătoare, toate cu rolul de a vedea ce a fost înainte (la începutul perioadei pentru care ne raportăm) și ce este în prezent, ce am avut și ce am dobândit sau pierdut și poate ce am fost și ce am devenit.

Cu toate că sunt voci care nu vor fi de acord cu mine, cred că anul acesta a fost un an bun din mai multe puncte de vedere. O colegă îmi spunea că perioada prin care am trecut (începutul perioadei de raportare) și prin care trecem (data la care ne raportăm) nu a făcut decât să ne îndepărteze unii de alții, fizic și mental, dar a dezgropat și multe răutăți pe care mulți dintre noi nici nu știam că le avem.

Am încercat să o liniștesc spunând că este posibil ca toate acestea să le și merităm, dar nu am avut nicio șansă ca susținerile mele să poată fi acceptate, deoarece considera că, oricum, principalul vinovat este Dumnezeu, pentru că El ne-a dat virusul, iar noi trebuie să găsim rezolvarea, El ne-a adus dezbinarea pe care noi nu ne-am dorit-o, iar pentru suferință și multe altele asemănătoare, tot El este vinovat. O, Doamne, cât de ușor ne este să aruncăm vina și cât de greu ne vine să acceptăm atunci când suntem vinovați!

Într-adevăr, poate că Dumnezeu în iconomia Sa ne-a pedepsit pentru lipsa iubirii față de aproapele nostru, pentru fariseismul de care dăm dovadă, pentru ignorarea poruncilor (Decalog) care stau la baza relației dintre oameni și chiar a relației dintre om și Dumnezeu. Discuția a fost generată de faptul că restricțiile s-au înmulțit, că trebuie să purtăm mască până și atunci când folosim toaleta, dar poate nu ar fi fost atât de pornită împotriva divinității, dacă nu ar fi observat că la mănăstiri călugării nu folosesc măști și nici majoritatea credincioșilor care le trec pragul. Iar ca argument „solid” a spus că evoluția bolii este favorizată și de cei care, influențați de clerici, refuză să se vaccineze pe motiv că „Cel de Sus” îi protejează.

Mi-am pus întrebarea: Oare de ce această răutate are „priză” la cei pentru care credința reprezintă ceva tabu, iar Domnul Hristos aparține mitologiei? Pentru că

este mai ușor să accepte povestea lui Harap-Alb și a calului care mânca jăratec, decât să accepte faptul că Dumnezeu este viu, iar tot ceea ce ni se întâmplă este repercusiunea directă a faptelor noastre. Dacă am respecta voia lui Dumnezeu, tot așa cum respectăm legile omenești, nu s-ar fi ajuns la situația de față.

Eu nu cred că Dumnezeu a creat virusul la care se raportează lumea în prezent, ci omul în libertatea pe care Dumnezeu i-a oferit-o. Tot Domnul ne învață, prin gura Apostolului Iubirii să „cercetăm duhurile”. Adică să descoperim și să cultivăm utila virtute a discernământului, ca să nu ne asemănăm cu necuvântătoarele cele fără de minte: „Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu” (1 Ioan 4, 1).

Nu vreau să apăr pe cei care poartă mască și nici nu vreau să judec pe cei care nu o folosesc, și nici pe cei care s-au vaccinat sau pe cei care din diferite considerente nu s-au vaccinat, pentru că „Cel de Sus” (după cum Îl numește colega) are judecată dreaptă, fără a căuta la fața omului.

Sub puterea Duhului Sfânt, prorocul David ne asigură că: Nu te vei teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua, de lucrul ce umblă în întuneric, de molima ce bănuie într-o amiază (Ps. 90, 5-6).

Și iarăși, ca o asigurare că Domnul veghează pe tot omul care umblă întru cele ale Sale, a spus: Cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia. Însă, cu ochii tăi vei privi și răsplătirea păcătoșilor vei vedea. Pentru că pe Domnul, nădejdea mea, pe Cel Preaînalt L-ai pus scăpare ție. Nu vor veni către tine rele și bătaie nu se va apropia de locașul tău. Că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale (Ps. 90, 7-11).

Nicăieri nu se spune că nu trebuie să ne ferim de ceea ce considerăm că este rău, pentru că Dumnezeu ne-a dat minte pe care să o folosim, dar nici să nu „dăm cu piatra” în cei care și-au pus viața și toată ființa lor în slujba Lui.

În această frică de boală ce a cuprins toată lumea, guvernării noastre ne-au oferit ca soluții salvatoare masca, izolarea fizică, dezinfectantul și... o legislație stufoasă. Sunt suficiente acestea?

Drept creștini, ne rugăm, iar temelia rugăciunii noastre este însăși Sfânta Scriptură. Sfântul Apostol Pavel ne propune drept protecție credința însăși: „În toate luați platoșa credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile cele arzătoare... Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu!” (Efes. 6, 16-17). Este indicat chiar să respectăm legile omenești, dar să nu uităm nici de cele primite (în jurul anului 1250 Î.Hr.) de pe Muntele Sinai.

Știu că viața nu este ușoară și că multe greutăți și strâmțorări va trebui să îndurăm

pentru alegerile pe care le facem, dar dacă vom arunca un ochi către Cartea lui Iov din Vechiul Testament, vom vedea că ceea ce suferim acum nu se poate compara cu nimic față de ceea ce a rânduit Dumnezeu, cu mai bine de 3000 de ani în urmă, să se întâmple unui om și familiei sale. Iar faptul că Iov a fost o persoană reală este confirmat în cartea prorocului Ezechiel: „...chiar de ar fi în mijlocul ei (al cetății) acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletul lor prin neprihănirea lor, zice Domnul, Dumnezeu” (Ezechiel 14:14), dar și în epistola Sfântului Apostol Iacov: „Iată, noi numim fericiți pe cei ce au răbdat. Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul și cum Domnul este plin de milă și de îndurare.” (Iacov 5:11).

Ce a făcut Iov când a aflat că și-a pierdut copiii și toate celelalte câte avea? Sau ce a spus când a venit boala peste el și când prietenii lui îl încurajau să-L critice pe Dumnezeu? Deși a fost un om drept, nu s-a revoltat pentru ceea ce a hotărât Domnul, ci a răbdat, iar roadele răbdării nu s-au lăsat așteptate. Dar toate acestea au fost spre folosul lui, pentru că a avut credință și a respectat Legile dumnezeiești.

Dacă tot am vorbit despre „platoșa credinței”, poate că odată cu folosirea produselor de igienă și a măsurilor de distanțare fizică și protecție personală, ar trebui să luăm exemplul dat de Domnul Hristos în întâmplarea reală a vindecării fiului lunatic. După schimbarea la față a Mântuitorului, ucenicii au fost puși în ipostaza de a se convinge (într-o manieră mai profundă decât de obicei) de Dumnezeirea Lui. Conform Sfintei Evanghelii, aflăm că părintele unui copil suferind, profitând cel mai probabil de apariția Domnului Hristos, ieșind în fața Lui, îl roagă să îi tămăduiască fiul bolnav, arătând neputința ucenicilor.

Fericitul Augustin ne spune că: „Unde credința dă greș, acolo rugăciunea moare. Deoarece cum s-ar putea ruga cineva pentru ceva în care nu crede? Așadar, pentru a ne putea ruga, să credem și să ne rugăm ca credința prin care ne rugăm să nu scadă.”.

Până la urmă, Domnul Hristos nu a făcut una, ci trei vindecări: a vindecat copilul chinuit de duhul necurat, după care l-a vindecat de necredință pe tatăl copilului și apoi i-a vindecat de îndoială și pe ucenicii Săi.

Chiar dacă evenimentul menționat s-a petrecut cu două mii de ani în urmă, multe duhuri necurate „bântuie” lumea și în ziua de astăzi. Efectele existenței lor sunt adesea mai puternice decât cele ale celui ce a avut prilejul întâlnirii cu Domnul Hristos. Dacă tânărul de atunci era chinuit de duhul muțeniei și al surzeniei deopotrivă, duhurile necurate din zilele noastre s-au mai rafinat, preferând surzenia la ceea ce reprezintă cuvântul evanghelic. În rest, au fost dotate cu o critică ascuțită

pe care o folosesc îndeosebi în lupta împotriva Bisericii și a susținătorilor ei sau în efortul de răsturnare a valorilor creștine transmise din străbuni, de peste două mii de ani. Dar să nu uităm că asemeni celor de altădată, duhurile lumii contemporane ies tot cu rugăciune și cu post.

În ceea ce privește aceste două instrumente valoroase pe care le avem la îndemână, chiar însuși Domnul Hristos a postit timp de 40 de zile după ce S-a botezat și ne-a învățat prin aceasta că diavolii puternici nu pot fi alungați decât prin post și rugăciune. Tocmai de aceea, în perioada postului prin care trecem și nu numai, suntem chemați să ne folosim și mintea pentru a înțelege acțiunea benefică a înfrânării unită cu rugăciunea, după povățuirea Domnului Hristos.

Cu bune și cu rele, cu mască și cu Dumnezeu alături, anul acesta se încheie în curând. Pentru a nu rămâne cu un gust amar și pentru a ne asigura că „Jugul este ușor” și că Domnul se va îndura să ridice molima aceasta din sufletele noastre (pentru că sufletul ne este mai afectat decât trupul), cred că ar trebui să spunem în cor: Doamne, dacă poți ceva, ajută-ne nouă, fiindu-Ți milă de noi!

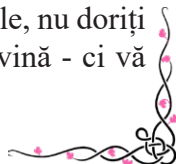
Atunci, Domnul Hristos ne va răspunde: „De puteți crede, toate sunt cu putință celor care cred”. Iar dacă vom avea curajul de a ne mărturisi păcatul îndoielii (în Domnul Hristos și în ajutorul Său) pe care îl purtăm și vom striga din adâncul inimii: „Credem, Doamne, ajută necredinței noastre!”, așa cum, de îndată a fost izgonit demonul din acel copil, tot așa va fi izgonit și virusul care a pus stăpânire pe trupurile și sufletele noastre!

Un An Nou cu har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărași

„Să nu vă plângeți de furtuni, de încercări și de suferințe. Și ele sunt necesare. Nu le urâți, nu vă înfricoșați de ele, nu doriți și nu luptați să le ocoliți, nici nu vă rugați să nu vină - ci vă pregătiți să le puteți birui.” – Poetul Traian Dorz

Căldura candelii aprinse, medicament împotriva înghețării sufletului

Într-o duminică din mijlocul lunii iulie, la începutul cuvântului de învățătură, părintele de la parohia de unde aparțin, fiind foarte cald, ne-a urat cu multă dragoste: „Căldura de afară să nu fie mai mare decât cea din sufletul vostru!”; mi-au plăcut foarte mult aceste cuvinte, mi le-am notat și mi-am propus să vi le împărtășesc și dumneavoastră într-un articol, doar că nu găseam momentul potrivit. Acum, nemaifiind foarte cald afară, ci fiind mai degrabă foarte frig, m-am gândit că aș putea schimba urarea părintelui astfel: „Frigul de afară să nu înghețe căldura din sufletul vostru!”.

De asemenea, întărind ceea ce a scris domnul Eugen în articolul său din luna noiembrie: „Să luăm hotărârea de a nu lăsa frigul mohorât și înghețul greutăților vieții să ne acrească și să ne amărască, ci prin harul lui Dumnezeu, asemenea curmalei, să încercăm să ne folosim de aceste experiențe pentru a afla sau a regăsi (după caz) calea spre Dumnezeu [...]”, cred că un medicament împotriva frigului și a înghețării sufletului este căldura luminii candelii, atât a celei din căsuța noastră, cât și a celei din chilia inimii.

În copilărie, în casa mea nu s-a aprins candela. Abia la 21 de ani, am primit cadou una de la un bun prieten. Nu știam cum se folosește, nici care este scopul ei, dar odată ce am aprins-o pentru prima dată, nu am mai putut s-o văd nearzând.

Țin minte că atunci am improvisat un fitil, i-am găsit un loc potrivit și am așezat-o în dreptul unei icoane a Maicii Domnului. Mi se părea așa de frumos cum chipul din icoană parcă era luminat de soare! M-am bucurat foarte mult de cadoul primit!

Din acea zi, de multe ori mi s-a întâmplat ca ceva să nu-mi meargă bine sau pur și simplu să am o stare proastă, în timp ce, fără să-mi dau seama, candela se stinsese. Apoi, aprinzând-o, observam cum flacăra ei îmi încălzea inima și toate în jurul meu se linișteau. Eu cred că aceasta este puterea harului Duhului Sfânt, care se mânănește și se depărtează atunci când lumina candelii nu arde.

Tot în anul când am primit acest deosebit cadou, una dintre colegile de la cămin aprindea și ea candela în cameră, iar atunci când ea nu putea, ne ruga pe noi s-o aprindem. Abia atunci am realizat că prezența candelii în locuințele oamenilor nu este un lucru opțional, ci este chiar obligatoriu pentru familiile creștine.

Așadar, să luăm aminte la pilda celor zece fecioare și să urmăm exemplul celor înțelepte, având grijă să avem mereu ulei pregătit pentru candelile noastre, să priveghem la lumina lor sfântă, să ne încălzim sufletele înghețate de gerul necazurilor și al patimilor, pentru a fi vrednici de a intra la nuntă, în Împărăția Cerurilor, căci nu știm „ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului” (Matei 25, 13).

...și cât de frumos este atunci când se lasă seara și stingem becurile din căsuța noastră, dar întunericul nu ne sperie, pentru că flacăra candelii aprinse este atât de puternică, încât ne luminează și calea, și sufletul!

Ioana Sanciu, Parohia Sf. Vasile Tătărași
Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

RUGĂCIUNE
 la aprinderea candelii

Preasfântă Treime,
 primește dragostea
 mea înaintea Ta,
 arde în focul
 Dumnezeirii Tale
 fărădelegile mele,
 șterge mulțimea
 răutăților mele și
 dă-le îngropării și
 uitării Tale. Amin.

parohia ortodoxa
 DOXOLOGIA.ro

Sărbătorile de altădată!

Doamne ajută, dragi enoriași! Iată, cu mila Domnului, am pășit și în luna lui decembrie, o perioadă specială și plină de bucurie în viața oricărui creștin, la finele căreia vom sărbători marele praznic al Nașterii Domnului Hristos, Cel ce venind pe lume în umilință și simplitate avea să izbăvească tot omul din păcate.

Pentru mine personal, această perioadă premergătoare sărbătorilor este una de suflet și plină de însemnătate ascetică și duhovnicească, una în care cu toții ar trebui să încercăm să fim mai buni cu cei din jur, să dăruim mai mult din ceea ce Dumnezeu ne-a dat, dar mai cu seamă să ne pregătim spiritual, așa cum trebuie pentru praznicul minunat ce în curând se apropie.

Dacă ar fi să fac un exercițiu de memorie și să fac o „plimbare” cu o mașină a timpului imaginară în trecut, îmi aduc aminte cu mare nostalgie și cu un fior plăcut despre cum erau sărbătorile pe vremea când eu eram copil și cu câtă bucurie așteptam această sărbătoare, cum ajutam părinții la treburile casnice, cum mama pregătea cele mai alese bucate de sezon, cum mergeam zile în șir cu tatăl meu prin oraș în alegerea bradului perfect, pe care îl împodobeam superb, cum eu și fratele meu, deși îmbujorați de frig, nu ne lăsam până nu mergeam din casă în casă vestind cu bucurie Nașterea Pruncului Hristos, iar seara, când orașul era parcă amorțit, îmbrăcat în mantie albă de sărbătoare, la fereastră stând cu o lumină în geam, așteptam cu înfrigurare venirea Moșului, pe care nu reușeam niciodată să-l

vedem, dar care a doua zi, când ne trezeam, ne așeza sub brad cadourile mult vizitate, pe care după ce veneam de la biserică le împărțeam și cu alți copii din cartier bucurându-ne cu toții de ele.

Vă mărturisesc cu sinceritate, relatându-vă cele de mai sus, că de multe ori stau și mă întreb: unde au dispărut toate acestea? Unde sunt tradițiile noastre lăsate cu limbă de moarte de străbunii noștri? Unde sunt sărbătorile de odinioară în care toată lumea era mai bună, iar mersul la biserică la slujba de Crăciun și colindatul erau la ordinea zilei?

Ce a mai rămas din Crăciunul de altădată? Din păcate, nimic... Acum sărbătorile au devenit pentru mulți doar o ocazie de a-și primeni pântecul prin mese întinse și petreceri deocheate, uitând cu desăvârșire de cele sfinte, precum bine spunea părintele Iulian într-o predică recentă: „sărbătorind Crăciunul fără Sărbătoritul principal” (care este Hristos Dumnezeu) și prin oferirea de cadouri cât mai mari și pompoase celor dragi, fără a avea niciun temei spiritual sau de bun gust. În plus, unii dintre părinți inoculează în mintea copiilor lor ideea că Moș Crăciun este mai important decât faptul că Mântuitorul a venit pe lume pentru noi și pentru a noastră mântuire. De aceea, dragi prieteni, vă întreb, ce rost mai au sărbătorile dacă nu le cinștim așa cum trebuie și ne gândim doar la cele lumești și nu la adevărata însemnătate a lor?

Știu că pentru mulți e o întrebare retorică, dar pentru creștinul ortodox autentic răspunsul ar trebui să fie unul sincer și deschis, fără ocolișuri.

Prin urmare, să ne rugăm la bunul Dumnezeu să ne învrednicească să săvârșim cu bine acest post, în care să ne curățim de cele rele prin spovedanie sinceră și prin întrajutorarea aproapelui și fie ca Hristos Domnul să se nască în ieslea sufletului fiecăruia dintre noi!

Sărbători binecuvântate și un an nou plin de bucurii sfinte!

Gabriel Luca, Parohia Sf. Vasile Tătărași

„Crăciunul este pentru totdeauna, nu doar pentru o zi, este dragoste, dorința de a trăi împreună, de a dăru, toate acestea nu sunt de pus deoparte ca niște clopoței, lumini și beteață argintie într-o oarecare cutie pe un raft. Binele pe care îl faci pentru alții este binele pe care ți-l faci ție.” – Norman Brooks

Sfântul Apostol Andrei, ocrotitor al tuturor

Legende spun că duhurile rele, în ajunul sărbătorii Sfântului Andrei, „umblă să fure mințile oamenilor” și „rodul livezilor”. Obiceiurile acestea reliefează parcă o întâlnire capitală dintre două lumi: cea pământească, a unui pământ nebotezat cu întunericul ei, și cea cerească ce aduce lumina lui Hristos, a unui pământ sfințit și botezat. Nu este niciun suspans în legătură cu cine va învinge lupta, întrucât toată strădania este de a sta cu grijă până a doua zi când lumina va birui: „fiți treji, privegheați. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcniind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (Întâia Epistolă Sobornicească a Sfântului Apostol Petru 5, 8), „intra în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău” (Matei 6, 6).

Dață ar fi să pot corecta ceva în aceste frumoase tradiții, ar fi probabil doar caracterul anual al ispitei și i-aș da o recurență zilnică, întrucât nu se poate să nu fie lumină și întunericul să întârzie să apară. Atunci când ne-am depărtat de lumină, întunericul a și venit.

Este de remarcat modul în care răul umblă prin lume conform tradiției populare și intensitatea cu care caută să răpească, parcă pe ultima sută de metri, o „minte nevinovată”, parcă știind că e ultimă șansă de a mai face ceva rău pentru oameni, de parcă începând cu a doua zi în acel ținut, întregul Ierusalim ceresc s-ar fi așezat

în acel loc pentru totdeauna prin venirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Comportamentul frenetic al răului din ajunul sărbătorii Sfântului Andrei este parcă o mică oglindire a Evangheliei vindecării demonizaților din ținutul Gadarenilor. De fapt, întreaga scenă a superstițiilor despre strigoi, lupi care vorbesc, spirite rele seamănă cu peisajul evanghelic din Ținutul Gadarenilor. Peisajul biblic al Gadariei înaintea venirii lui Hristos era marcată de „demonizați, care ieșeau din morminte, foarte cumpliti, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea” (Matei 8, 28), „Și neîncetat noaptea și ziua era prin morminte și prin munți, strigând și tăindu-se cu pietre” (Marcu 5, 5).

Venind Iisus, întunericul a „strigat cu glas puternic: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Te jur pe Dumnezeu să nu mă chinuiești” (Marcu 5, 7).

Sfântul Andrei nu a adus doar taina botezului, ci Biserica întreagă, pe Hristos cap al ei și pe fiecare botezat ca mădular acesteia, căci apostolii „au propovăduit pretutindeni și Domnul lucra cu ei și întărea cuvântul, prin semnele care urmau” (Marcu 16, 19-20). Sf. Luca folosește viitorul indicativ: „veți lua putere”, îmi veți fi martori”. Folosind sintagma „îmi veți fi”, Mântuitorul rostește și o proorocie, indicând că Sfinții Apostoli vor îndeplini întocmai porunca pe care aceștia o primeau.”

Sunt mai multe motive pentru care Apostolul Andrei ar fi stat timp îndelungat pe teritoriul țării noastre, iar aceasta nu era o abordare străină apostolilor. Ținând cont de râvna dacilor spre cele spirituale și de credința lor în nemurire, ei nefiind începători în ale spiritualității, „cu dinți de lapte”, ci „pământ bun” spre a sădi creștinismul, ei erau gata spre a primi în profunzime Cuvântul lui Hristos.

Pământul fertil se cere lucrat în profunzime, precum Sf. Apostol Pavel spune: „Și eu, fraților, n-am putut să vă vorbesc ca unor oameni duhovnicești, ci ca unora trupești, ca unor prunci în Hristos. Cu lapte v-am hrănit, nu cu bucate, căci încă nu puteați mânca și încă nici acum nu puteți” (I Corinteni 1-3).

Eu, cel puțin, recunosc că nu m-am interesat mai mult de viața și de activitatea Sfântului Andrei. Știam că nu strămoșii noștri l-au răstignit și într-un fel simțeam mândrie pentru asta, ca și cum ar fi fost un merit al meu.

Chiar dacă nu suntem singurul popor care îl revendică pe Sfântul Andrei ca Apostol care L-a adus pe Dumnezeu în conștiința și în inima comunității – atât prin propovăduire, cât și prin episcopii și preoții pe care i-a hirotonit, românii sunt îndreptățiți să-l considere și să-l cinstească pe Sfânt ca principalul ocrotitor al neamului. Ipolit Romanul (†235) scria că Sfântul Andrei a propovăduit Evanghelia sciților și tracilor. Un secol mai târziu, istoricul Eusebiu de Cezareea consemna

itinerariul Sfinților Apostoli și menționa pentru Sf. Andrei Sciția, care se întindea spre est de la nordul Mării Negre. În aceeași perioadă, cel mai vechi calendar al goților nord-dunăreni menționa Sciția ca zona de predicare a Sfântului, iar secole mai târziu s-au adus completări spre a contura mai bine cuprinzătoarea arie misionară a Sf. Apostol.

Argumentele istorice nu sunt, din păcate, îndeajuns pentru a-l numi cu mândrie pe Apostolul Andrei „creștinătorul românilor”, pentru că această proclamare de onorare trebuie însoțită în mod obligatoriu de un anumit mod de a trăi viața, de un mod de viață hristocentric, pentru că la astfel de viață am fost chemați de Sf. Andrei. Trăind cu Hristos, și Sfântul Andrei poate să spună cu bucurie că „da, acesta este poporul în care am propovăduit Evanghelia lui Hristos” și el devine ocrotitorul nostru nu prin numele de creștini pe care îl moștenim, ci prin înrudirea cu el într-un Harul lui Dumnezeu.

Un lucru pentru care eu, personal, îl prețuiesc pe Sfântul Andrei este capacitatea lui de a rămâne smerit cu naturalețea omului simplu, dar întărit în asprimea vieții. Știm că era pescar sărac și că își câștiga traiul cu trudă. Știm că tânjea după viața ascetică, fiind ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul. Și, cu toate că el a fost primul care a decis să-I urmeze lui Hristos și că el l-a chemat și pe fratele lui, pe Sf. Ap. Petru, Sf. Andrei nu se număra printre cei trei ucenici care Îl însoțeau pe Domnul în cele mai importante situații. Eu îl admir mult pentru faptul că nu pare să fi simțit gelozie pentru că nu a fost luat și el pe Tabor, în casa lui Iair, la ruga din grădina Ghetsimani. Sufletul lui s-a dovedit smerit și lipsit de revoltă, iar dragostea pe care a avut-o l-a purtat, îmbătrânit deja, mii de kilometri prin încercări și primejdii, până la moartea pe cruce.

Ștefania Vaida, Parohia Sf. Vasile Tătărași

„Sfântul Apostol Andrei ne-a creștinat și a săvârșit prima Sfântă Liturghie pe pământul României. El ne-a eliberat de demoni și de patimi și ne-a unit cu Hristos prin jertfă și Liturghie. El ne-a învățat cum să ne mântuim prin smerenie, prin rugăciune și prin iubire.” - Părintele Cleopa Ilie

Strofe pentru suflet

Pruncul Sfânt azi S-a născut!

Bucurați-vă, creștini,
Și cei tineri, și bătrâni,
Că Hristos azi S-a născut,
Fiul Tatălui Cel Sfânt!

Veniți să ne bucurăm
Și cu toții să cântăm
La Nașterea lui Iisus,
Care viața ne-a adus,

Cel născut dintr-o fecioară,
Într-o mică ieslișoară,
Împăratul tuturor
Și Domn al Puterilor.

Aur, smirnă și tămâie
I-au adus cu bucurie
Magii de la răsărit,
Când steaua i-a călăuzit,

Îngerii din cer coboară,
Staulul de-l înconjoară,
Veste păstorilor au dat,
Despre un mare Împărat.

Minunea este foarte mare,
S-o vestim la fiecare,
Nașterea o prăznuim,
Cu toți bucuroși să fim!

Autor: Gabriel Luca

Ce te temi de moarte?

Ce te temi de moarte, dacă ești creștin?
Ce îți pasă ție de trăiești puțin?..
O să-ți spun o taină, frate, dacă vrei:
Nu lungimea vieții, calitatea ei!

Ce te temi de moarte, fiu de
Dumnezeu?
Cel ce crede-n Domnul va trăi mereu.
Dacă ești, creștine, credincios cum zici,
Nu-ți trăi în frică viața de aici.

Ce te temi de moarte, om sărman ce
ești?
De a morții groază nici nu mai trăiești..
Viața te așteaptă să o savurezi,
Dar în taina Vieții trebuie să crezi.

Cât e de frumoasă viața pe pământ,
Dacă ești sălașul Duhului Cel Sfânt..
Totul e minune, totul e frumos,
Dacă ai lumina Domnului Hristos!

Uită-te mai bine dacă nu cumva
De o viață-ntreagă tu ești mort deja,
Fiindcă orice viață fără Har divin
E o moarte lentă și un veșnic chin.

Autor: Preot Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Sfântul Agaton și Îngerul

Se vremea Sfântului Antonie cel Mare, trăia în Egipt un părinte pe nume Agaton. Se spune că Agaton, pe când era tânăr, l-a vizitat pe Sfântul Antonie. Acesta din urmă avea de la Dumnezeu darul de a vedea sufletele oamenilor, așa cum noi le vedem fața. Deci, după ce au stat de vorbă, Sfântul Antonie i-a zis tânărului Agaton că și el va ajunge sfânt și va fi atât de blând și fără de răutate, încât nu va mai putea vedea răul în oameni, ci numai binele. Așa s-a și întâmplat, căci, cu timpul, părintele Agaton a ajuns atât de blând, încât niciodată nu se supăra pe nimeni, oricât de mult rău i-ar fi pricinuit.

A avut loc, așadar, cu Sfântul Agaton, următoarea întâmplare, din care se vede cât de răbdător și de blând ajunsese. Într-o zi, s-a dus Sfântul în oraș să vândă vasele de lut pe care le făcea cu mâna sa în pustie – am uitat să spunem că părintele Agaton era pustnic. Mergând el așa, a găsit pe cale un lepros. Leprosul l-a întrebat: „Unde te duci?”, „În oraș, să vând vasele acestea” – i-a răspuns Sfântul. „Fii bun – a zis iarăși leprosul –, ia-mă și pe mine cu tine.”, „Hai!” – a căzut la învoială Sfântul Agaton și, luându-l pe lepros în spate, l-a dus cu greu până în oraș.

Când au ajuns în piață, leprosul i-a zis iar: „Pune-mă acolo unde o să vinzi vasele”. Sfântul a făcut așa cum i-a cerut bolnavul, dar nu apucă bine să vândă un vas, când leprosul sări iar cu gura: „Ai vândut un vas?”, „Da!” – a răspuns părintele Agaton. „Dacă l-ai vândut, înseamnă că ai bani! Acum să-mi cumperi o plăcintă din banii ăștia!”. Sfântul n-a stat deloc pe gânduri, s-a dus și i-a cumpărat leprosului o plăcintă. Dar leprosul nu se liniștea. Numai ce a vândut părintele Agaton următorul vas, că leprosul iar a sărit cu gura: „Ai vândut încă un vas? Cumpără-mi un strugure!”. Și tot așa, până în seară: de îndată ce vindea Sfântul ceva, leprosul îi cerea să-i cumpere ba una, ba alta, până când s-au terminat și vasele, și banii. Cum se apropia seara, părintele Agaton vru să pornească spre casă. Leprosul însă nu-l slăbea: „Vrei să pleci? Ia-mă și pe mine, ca să mă lași acolo de unde m-ai luat!”. Rămas și fără vase și fără bani, Sfântul îl luă în spate pe

lepros și porni încet la drum. Ajuns la locul de unde îl luase dimineață pe lepros, l-a pus cu grijă jos și a vrut să plece. Dar nu apucă să facă un pas, când a auzit în urma sa un glas atât de plăcut, încât n-ai fi găsit în tot pământul un glas mai dulce și mai frumos decât acela: „Binecuvântat ești, Agaton, de Domnul în cer și pe pământ!”. Însă, când s-a întors să vadă cine a grăit, n-a mai văzut pe nimeni.

Atunci a înțeles Sfântul Agaton că leprosul pe care l-a purtat în spate nu era un lepros adevărat, ci un Înger din cer, trimis de Dumnezeu ca să încerce blândețea și răbdarea lui. De atâta bucurie, părintelui Agaton i-a trecut și oboseala. El a luat-o încetisor spre chilia sa și multe zile după aceea nu-și putea lua gândul de la cele întâmplate.

Sursa: Jeromonah Savatie Baștovoi – „Micul Pateric, povestit și ilustrat pentru copii”, Editura Cathisma, București, 2008, pp. 15-19

Călugărul sărac și cerșetorul fudul

Cu foarte mute veacuri în urmă, a fost pe malurile râului Iordan, o mănăstire care se numea a Turnurilor, deoarece călugării de acolo trăiau în turnuri. În această mănăstire era un călugăr bătrân și foarte sărac. Însă, necătând la sărăcia sa, călugărul făcea întotdeauna milostenie din puținul pe care îl avea.

Odată, a venit în mănăstire un cerșetor. Văzându-l, bătrânul călugăr i-a întins singura pâine pe care o avea. Cerșetorul însă a zis supărat: „Nu vreau pâine, vreau o cămașă!”. Călugărului i s-a făcut milă de bietul cerșetor și l-a chemat să intre în turnul său să se odihnească.

Când a intrat în chilia Bătrânului, cerșetorul s-a minunat foarte tare. Călugărul nu mai avea nimic în afară de cămașa pe care o purta. Atunci, dezlegându-și traista, cerșetorul a deșertat în mijlocul chiliei tot ce avea, zicând: „Ia acestea, călugăre, că eu voi mai găsi în altă parte cele ce îmi trebuie!”.

Cerșetorul a plecat, gândindu-se în sine sa cât de iubitor era acel călugăr sărac, dacă și-a dat ultima lui pâine ca milostenie. Din ziua aceea, cerșetorul a hotărât să fie mai bun, să nu mai facă mofturi atunci când i se dă ceva, ci să primească totul cu mulțumire.

Sursa: Jeromonah Savatie Baștovoi – „Micul Pateric, povestit și ilustrat pentru copii”, Editura Cathisma, București, 2008, pp. 20-22

Sfântul Ierarh Dosoftei

Mitropolitul Dosoftei s-a născut în anul 1624 la Suceava, primind la botez numele Dimitrie. A studiat pentru început acasă, apoi la Iași, la Colegiul de la Trei Ierarhi, înființat în timpul domnitorului Vasile Lupu. De aici se îndreaptă spre Liov, unde va studia la Școala Frăției Ortodoxe „Adormirea Maicii Domnului”. Aici a învățat limba greacă, latina, slavona bisericească și polona, devenind unul dintre poligloții vremii. În anul 1649, s-a călugărit la Mănăstirea Probota, primind numele Dosoftei. În anul 1658, a fost ales și hirotonit episcop de Huși, apoi episcop la Roman, iar în 1671 a fost ales mitropolit al Moldovei.

Toată viața mitropolitului a fost o trudă neîncetată pusă în slujba poporului și a limbii românești. În vremea mitropolitului slujbele se țineau fie în grecește, fie în slavonește, limbi pe care poporul nu le mai înțelegea. Astfel, marea sa grijă era ca poporul să înțeleagă ceea ce se slujește în biserică: „să-nțeleagă toți spășenia lui Dumnezeu cu întreg înțeles”.

Mitropolitul Dosoftei a fost unul dintre cei mai mari cărturari români din secolul al XVII-lea, fiind cunoscut ca primul poet național, primul traducător în limba română al cărților de slujbă religioasă, primul versificator al Psaltirii în tot Răsăritul ortodox, primul traducător în românește al unor cărți din literatura dramatică și istorica universală, primul cărturar român care a copiat documente și inscripții. Mai este cunoscut drept o personalitate a vieții culturale și spirituale românești și pentru traducerile sale din literatura patristică și pentru contribuția sa la formarea limbii literare românești.

În 1686, în urma campaniei de retragere din Moldova, soldații polonezi au luat cu ei ca ostatic și pe mitropolitul Dosoftei. Rămâne în exil până la sfârșitul vieții. A trecut la cele veșnice pe 13 decembrie 1693. A fost înmormântat la Biserica „Nașterea Domnului” din Zolkiew (Ucraina).

Canonizarea Sfântului Ierarh Dosoftei a fost aprobată de membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința de lucru din 5-6 iulie 2005, la propunerea Sinodului Mitropolitan al Mitropoliei Moldovei și Bucovinei.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Decembrie 2021

- 1 M Sf. Prooroc Naum; Cuv. Filaret Milostivul (Ziua Națională a României)
- 2 J Sf. Prooroc Avacum; Sf. Mc. Miropa; Sf. Solomon, Arhiep. Efesului
- 3 V †) Sf. Cuv. Gheorghe de la Cernica; Sf. Prooroc Sofronie; Sf. Mc. Teodor, Arhiep. Alexandriei
- 4 S † Sf. M. Mc. Varvara; Cuv. Ioan Damaschin
- 5 D † Cuv. Sava cel Sfințit; Sf. Mc. Anastasie; Cuv. Nectarie

Duminica a XXVII-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove); Ap. Efeseni VI, 10-17; Ap. Evrei XIII, 17-21; Ev. Luca XIII, 10-17, Ev. Luca VI, 17-23; glas 7, voscr. 2

- 6 L †) Sf. Ier. Nicolae, Arhiep. Mirelor Lichiei
- 7 M †) Sf. Mc. Filoftea de la Curtea de Argeș; Sf. Ambrozie, Ep. Mediolanului
- 8 M Cuv. Patapie și Sofronie; Sf. Ap. Tihic, Cezar și Onisifor
- 9 J Zămislirea Sf. Fecioare Maria de către Sf. Ana; Sf. Proorociță Ana
- 10 V Sf. Mc. Mina, Ermoghen și Evgraf
- 11 S Cuv. Daniil Stâlpnicul și Luca cel Nou; Sf. Mc. Varsava
- 12 D †) Sf. Ier. Spiridon, Ep. Trimitundeii; Sf. Mc. Sinet; Sf. Sfințit Mc. Alexandru

Duminica a XXVIII-a după Rusalii (a Sf. Strămoși; Pilda celor poftiți la cină); Ap. Coloseni I, 12- 18; Coloseni III, 4-11; Ev. Luca XIV, 16-24; glas 8, voscr. 3

- 13 L †) Sf. Ier. Dosoftei, Mitr. Moldovei; † Sf. M. Mc. Evstratie, Auxenție, Evghenie, Mardarie și Orest; Sf. Mc. Lucia fecioara
- 14 M Sf. Mc. Tirs, Calinic, Filimon, Arian și Apolonie
- 15 M † Sf. Sfințit Mc. Elefterie; Sf. Mc. Antia și Suzana
- 16 J Sf. Prooroc Agheu; Sf. Mc. Marin; Sf. Împărăteasă Teofana
- 17 V Sf. Prooroc Daniel și Sf. 3 tineri: Anania, Azaria și Misail
- 18 S †) Cuv. Daniil Sihastrul; Sf. Mc. Sebastian și Zoe; Sf. Ier. Modest
- 19 D Sf. Mc. Bonifatie; Sf. Ier. Grichentie; Sf. Mc. Trifon; Cuv. Aglaia

Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sf. Părinți după trup ai Domnului; Genealogia Mântuitorului); Ap. Evrei XI, 9-10; 32-40; Ev. Matei I, 1-25; glas 1, voscr. 4

- 20 L Înaintepăznuirea Nașterii Domnului; Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul
- 21 M Sf. Mc. Iuliana; Sf. Mc. Temistocle
- 22 M †) Sf. Ier. Petru Movilă, Mitr. Kievului; Sf. M. Mc. Anastasia
- 23 J Sf. 10 Mc. din Creta; Sf. Pavel, Arhiep. Neocezareei; Cuv. Naum
- 24 V Sf. Cuv. Mc. Eugenia (Ajunul Crăciunului)
- 25 S (†) Nașterea Domnului (Crăciunul)
- 26 D A doua zi de Crăciun; (†) Soborul Maicii Domnului; †) Cuv. Nicodim de la Tismana

Duminica după Nașterea Domnului (Fuga în Egipt); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Matei II, 13-23; glas 2, voscr. 5

- 27 L A treia zi de Crăciun; †) Sf. Ap. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan
- 28 M Sf. 20.000 de Mc. arși în Nicomidia (Sâmbăta după Nașterea Domnului)
- 29 M Sf. 14.000 de prunci uciși din porunca lui Irod; Cuv. Marcel
- 30 J Sf. Mc. Anisia; Cuv. Teodora din Cezareea; Cuv. Leon
- 31 V Cuv. Melania Romana; Sf. Mc. Hermes (Odovania Praznicului Nașterii Domnului)

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Cu mască și cu Dumnezeu	1
Căldura candelii aprinse, medicament împotriva înghețării sufletului ..	5
Sărbătorile de altădată!	7
Sfântul Apostol Andrei, ocrotitor al tuturor	9
Strofe pentru suflet	12
Credința pentru copiii de toate vârstele	13
Sfântul Ierarh Dosoftei	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424